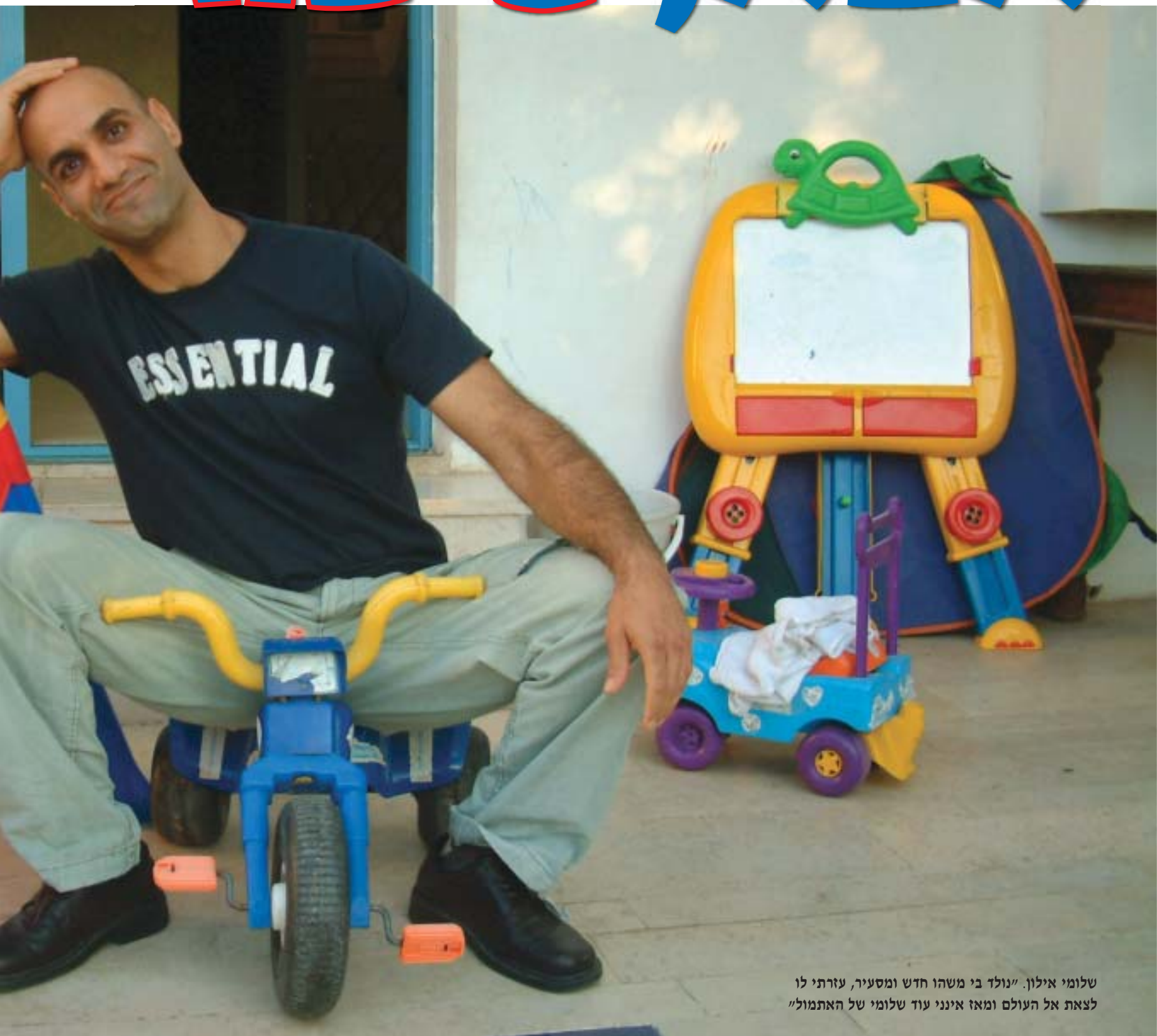


אבא, סיפור



שלומי אילון. "נולד בי משהו חדש ומסעיר, עזרתי לו לצאת אל העולם ומאז אינני עוד שלומי של האתמול"

מה למהנדס תעשייה וניהול ולספרי ילדים? תכירו את שלומי אילון משהם, איש היי-טק שגילה יום אחד את חדות הכתיבה לילדים, והתאהב. בימים אלה הוא חובק ספר ביכורים - "הרפתקה בגינה" ומבטיח שזו רק ההתחלה. ספרים, רבותי



שהעט אינה זרה לו. אילון, מהנדס תעשייה וניהול המועסק ב"קומברס" מטעם חברת "מץ-פוינט", חברת השמה בהיי-טק - יודע היטב מה פירושם של מושגים כתכנון וניתוח מערכות, אפליקציה, ניהול נתונים ובקרה, אבל כל אלה לא מפריעים לספר הביכורים שלו "הרפתקה בגינה" (הוצאת יסוד) ◀

◀ ום אחד זה פשוט קרה. שלומי אילון הרגיש את הצורך הזה מתגבש אצלו כמו נהר קטן שזרם בנחת, עד שברגע אחד, עלה על גדותיו והציף אותו במחשבות ובמילים, ואלה, הפכו לסיפורים, וליתר דיוק - סיפורי ילדים. אל תקלו ראש בעניין - לא מדובר בעיתונאי או כותב תסריטים מיומן

הוצאת הספרים והצוות שלו, אילון היה מעורב בנעשה עד ללידת הספר - לא מדובר בסיפור שנשלח, הודפס וזהו. דרך ארוכה נעשתה בשנה האחרונה מהרגע שבו

אילון: "ברור לי שיש כל כך הרבה חומרים שנשלחים להוצאות, שזה הרבה עניין של מזל אם שולפים דווקא את הסיפור שלך. מו"ל אחד סיפר לי שהוא מקבל אלפי כתבי יד ושולף מהם שניים שלושה ואותם הוא מקדם, אז אני מרגיש בר מזל"

התרקם במוחו הרעיון ועד שהספר יצא לחנויות בחודש מרץ האחרון.

"הכיף הכי גדול הוא כשאנשים מקריאים לילדים שלהם סיפור שאני כתבתי או שאני בעצמי מקריא אותו לילדים שלי, למרות שרום, הבן הגדול שלי כבר הטיל וטו על הספר", צוחק אילון. "הוא כבר לא מסוגל לשמוע את הסיפור אחרי כל כך הרבה פעמים..."

זכרונות מהשלולית

אילון, 38, נשוי למירב (שהעניקה את השם לספר

לגיל הרך, לעשות צעדים ראשוניים ומכובדים ברשתות הספרים "סטימצקי" ו"צומת ספרים" להפוך ללהיט בקרב הילדים ולהעניק לו את התואר סופר, למרות שהוא קצת נבוך מהעניין. "עדיף לכנות אותי - מחבר", הוא מחייך במבוכה. "עם זה אני יותר מסתדר..."

ארבעה אחים, שובבים וסקרנים, מורדים בהוריהם שמתרים בהם להתקלח, ללכת לישון מוקדם או להפסיק לזלול ממתקים - ומחליטים לברוח מהבית. נשמע מוכר? בוודאי. למי מאיתנו לא היו חלומות כאלה בגן העדן של ילדות, לארוז ממתקים ומיץ ממותק, ולהסתלק לכמה שעות של חופש לעולם הגדול?

גם לגיבוריו של אילון, יש חלומות כאלה, והם אמנם אורזים מוודה ויוצאים אל הגינה, שם הם עושים ככל העולה על רוחם, חווים חופש, זוללים ממתקים ובהחלט לא מתקלחים, ועוברים הרפתקאות שמבהירות להם יותר מכל - שאין כמו בבית.

הסיפור - שמסתיים אם כן בחזרה מהמסע המופלא בנינה אל זרועותיהם האוהבות של אבא ואמא, מסופר באופן משעשע, הרפתקני וסקרני, האותיות גדולות ומאירות עיניים, והאיורים המקסימים של סליה יצחק, מזכירים במעט אף הם - את האיורים העשירים והצבעוניים של פעם.

הספר כתוב כסיפור אבל בחרוזים, בשפה

קולחת, מאיר עיניים וגדול, באופן מכוון,

"כי זה הרבה יותר כיף לפתוח ספר

גדול ומרווח, ולהקריא מתוך עמודים

אקספרסיביים",

מסביר אילון

את השיקולים

מאחורי התכנון.

לכל אורך הדרך,

מהרגע הראשון שבו נולד

הקשר עם ירון ספקטור, מנהל



שהקולגה שלהם, איש ההיי-טק, הוא סופר ילדים, אבל טופחים על שכמו, וחלקם גם רוכשים את הספר לילדיהם הפרטיים, ומדווחים כמובן על התמכרות. "לי קוראים בעבודה 'אשת הסופר'", מחייכת מירב.

הכתיבה צמחה לאט

הכתיבה לא נולדה אצל שלומי אילון מילדות אלא צמחה לאיטה. "דברן גדול הייתי מאז ומתמיד אבל לא חשבת אפילו לתעל את זה לכתיבה", הוא אומר.

את מירב, העוסקת בתחום ניהול מידע ממוחשב, הכיר בשנת 98, באמצעות חבר משותף. הם יצאו למפגש רגע לפני ששלומי נסע לחו"ל, ואחרי ששב לארץ, נמשכו הדייטים לאורך כשלוש וחצי שנים, "עד השייבה", מחייך שלומי.

אחרי כמה שנים ביחד, החליט שלומי להפתיע את מירב במתנות ימי הולדת מסוג שונה. "אנחנו קונים הרי מה שאנחנו רוצים, לאורך כל השנה - ולכן אין במתנה שום דבר שיכול לרגש באמת", אומר שלומי. "הכוונה שלי היתה אם כן לכתוב משהו שהתקשר גם להגשמת חלומות - דבר שחשבת עליו בתקופה הסטודנטאלית כעסק. כתבתי לה על חוויות שעברנו יחד, חידות שהפתרון שלהן היה משהו שהיא לא עשתה המון שנים או רצתה לעשות. למשל - ארגנתי לה שיעור פסנתר, כתבתי לה יומן, והיא אמרה לי - 'תשמע, יש לך את היכולת לכתוב, תעשה עם זה משהו'."

לפני כשנתיים לערך, חל אצלו מהפך אישי. "הרגשתי שאני צריך איזה ערך מוסף בעבודה. זה לא שלא נהייתי אבל חסר לי משהו. הייתי מרוקן, נטול אנרגיות. באותה תקופה אבא שלי חלה ונפטר, וזה הוסיף למשבר. הייתי מוכרח לשנות. יזמתי התנתקות מהעבודה, לתקופת מה, הייתי 11 חודשים בבית - ופשוט התיישבתי וכתבתי. פתאום הסתבר לי שמהחציבה הזו בסלע - נוצר עולם

"לוקחים אותם, מחזירים אותם, מסיעים לכל מקום - הם פחות יכולים להיחשף לחוויה של גילוי עולם חדש בעצמם. פעם היו יותר מרחבים ויותר שכונות, היה בזה משהו יותר כייפי".

"פעם היה מוטיב השכונה", אומר שלומי. "היינו יורדים למטה, משחקים על העצים, בשלוליות ובביצות שנוצרו בחורף, משיטים סירות נייר. לפעמים ממש עצוב לי על

"אמא שלי, העובדת כסייעת לגננת, העבירה את הספר לאילנה, שהיתה הגננת שלי בגן 'עופר' בהרצליה, לפני 34 שנה, והיא הקריאה אותו לילדים. זו סגירת מעגל מבחינתי. כל כך התרגשתי"

הילדים של היום שאין להם את הדברים הפשוטים האלה, ומכאן גם נוצר הצורך שלי לספר חוויה - שיש בה סקרנות והרפתקנות. וזה מוכיח את עצמו - הילדים יושבים מרותקים וחווים בעצמם את הצורך הזה לגלות עולם קסום ונסתר. זה מחזיר אותי קצת לשם, לילדות שלי, לא דווקא לגעגועים אלא להתרסה, לצורך שלנו למרוד קצת, להשתולל. גם הילדים שלי הם כאלה - מורדים בצורך לסדר את החדר, להתקלח, רוצים להישאר איתנו עוד או לישון במיטה של ההורים".

החברים בעבודה, לא לגמרי מצליחים לעכל את העובדה

הראשון של בעלה) ואבא של רום, 5, ליה, 3 ואופיר בת השנה, מתגורר בשהם, וכאן גם עשה את טבילת האש הראשונה בדרך לקריירה נוספת כמספר סיפורים. ההתחלה היתה בהפנינג פסח במרכז המסחרי. "העניין הזה של לספר את הסיפור, מעבר לקידום הספר, מרתק בעיני לא פחות מלכתוב אותו - ההתעניינות של הילדים, הסקרנות שלהם, מקסימה בעיני. עשיתי להם הפעלה - שאלתי אותם לגבי החיות שילדים פוגשים בגינה, או מה הם היו רוצים לעשות מבלי שיגבילו אותם, אני מספר להם על היצורים הליליים שהילדים פוגשים, והם נענים, מספרים דברים נהדרים, משעשעים ומלמדים".

בתחילה חשש אילון שהרעיון הכללי על ילדים שמחליטים לברוח - יפחיד את ההורים. "למרות שמיטב הקלאסיקות מספרות על ילדים שיצאו מהבית - כיפה אדומה, עמי ותמי", הוא אומר, "ולמרות זאת, היה לנו חשוב שמאחורי ההרפתקה, יהיו מסרים חינוכיים סמויים. במסגרת העבודה על הספר, ביחד עם העורכת שהוצמדה לי (ציפי פינגולה, אף היא תושבת שהם, ש.ח.), חידדנו את המסרים הדידקטיים - למשל, שובם של הילדים הביתה, מתוך עוצמה ולמידה, למשל - מפגש עם יצורים בגינה ואיך זה מתפתח, או הלמידה מתוך החוויה שלהם שלאכול ממתקים בלי הגבלה זה לא כייף, וגם להיות בחופש בלתי מוגבל זה נגמר איפשהו".

- מאיפה הרעיון? גם אתה היית 'ברחן'?"

"בוודאי... שאבתי את זה מהבריחה הפרטית שלי כילד בהרצליה. ארזתי תיק, והלכתי עם כל החבריה לטייל בפרדסים שהיו אז במקום הבניינים של היום, וכמובן, שבערב חזרתי הביתה. היינו ילדים מאוד עצמאיים, אחרים מהילדים של היום".

"הילדים של היום הרבה יותר 'שמורים' מהילדים שאנחנו היינו", מוסיפה מירב, רעייתו של שלומי.

שלם שהיה חבוי בי שנים, שלא ידעתי כלל על קיומו. זה מדהים איך אתה עושה משהו שפתאום פותח לך כיוון חדש לגמרי בחיים".

מירב: "אני הלכתי לעבודה, חזרתי, הייתי רגע לפני לידה שלישית, עם עוד שני קטנים בבית, והוא - ישב שעות בבית ולא הפסיק לכתוב. הוא באמת עבד קשה. היו דברים שהיה צריך לעשות בבית - והוא פשוט אמר לי - אני לא יכול, אני עסוק".

שלומי מאשר: "כתבתי בשטף, בלי יכולת לשלוט בזה. המגירה שלי מלאה בחומרים. 20 סיפורים יש שם". את החומרים שכתב ללא הרף, הניח לכמה שבועות בצד, חזר אליהם לתיקון נוסף, ואחרי גרסה סופית - שלח בכל פעם סיפור אחר, לכ-20 הוצאות ספרים.

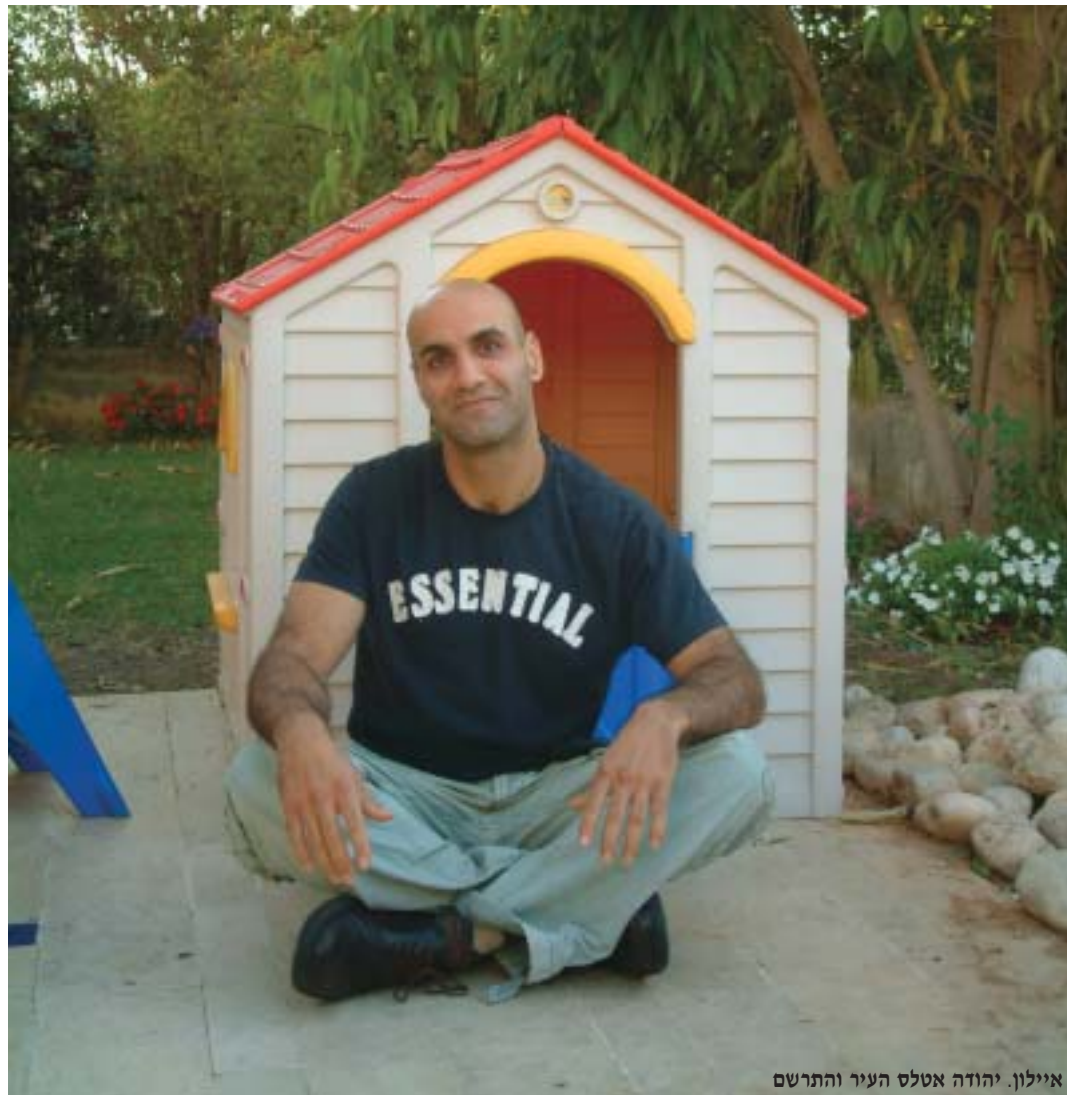
התגובות היו שונות - חלק מההוצאות לא הגיבו, מחלקן קיבל תשובות שליליות, והוצאת "ייסוד" התלהבה, והלכה איתו על העניין. "אני לא נעלב", הוא אומר. "להפך, ברור לי שיש כל כך הרבה חומרים שנשלחים להוצאות, שזה הרבה עניין של מזל אם שולפים דווקא את הסיפור שלך. מו"ל אחד סיפר לי שהוא מקבל אלפי כתבי יד ושולף מהם שניים שלושה ואותם הוא מקדם, אז אני מרגיש בר מזל".

את שלושת הסיפורים הראשונים שכתב, שלח ליהודה אטלס, וביקש את דעתו. אטלס התייחס ברצינות, כתב הערות, ואילון תיקן, וכשהספר יצא לאור - אילון שלח לו ספר עם הקדשה ודברי תודה.

"ייסוד", כאמור, חזרו לאילון עם תשובה חיובית. "חתמנו על חוזה לשני ספרים לעת עתה. אחרי הספר הראשון, אנחנו ימבשלים כיום את השני".

500 ספרים נמכרו עד כה, והמכירות נמשכות. "בהוצאה כורכים כיום כבר את הכמה מאות הבאות", הוא אומר בסיפוק. "הספר הבא - מדבר לא פחות מאשר על קקיי..."

- שלומי? האמנם?



איילון. יהודה אטלס העיר והתרשם

על הרעיון לספר הבא: "קוראים לזה 'הקקי התקוע שלא יכל לנוע'. מסופר שם על דיאלוג בין ילד לקקי, ומתואר תהליך עצירות עם ערך מוסף - עידוד לאכול אוכל בריא שמקל על העיכול. אני זכור שכשהגעתי יום אחד להוצאה, צעקו שם 'הנה מר קקי הגיע' וכולם נקרעו מצחוק..."

שנראית כמו התחלה של משהו מבטיח, אפילו באמצע הלילה, ואני רץ מהר למחשב או כותב על צטעליה, מהר, שלא יברח הרעיון... אבל לנחש אם ספר יצליח? זה כמו לנחש את המספרים בלוטו..."

בשנה החולפת שב לעבודתו המסודרת, וכיום הוא כותב פחות, מטבע הדברים, בגלל חוסר הזמן וגם כי יש כבר הרבה חומרים שפשוט ממתנינים לצאת לאור.

- דברים מרגשים שחווית?

"אמא שלי, העובדת כסייעת לגננת, העבירה את הספר לאילנה, שהיתה הגננת שלי בגן 'עופרי' בהרצליה, לפני 34 שנה, והיא הקריאה אותו לילדים. זו סגירת מעגל מביינת. כל כך התרגשתי... ילדי גן אחר הכינו לי אוגדן ציורים המבוססים על הספר. בוקר אחד שמענו ב-103 אף.אס' את 'איציק הליצן' מספר את הסיפור..."

מלבד הכתיבה, אילון עוסק שנים רבות בקרטה, ומתהדר בחגורה שחורה "דאן 1". "זה נותן המון באלאנס לחיים. יש בזה טכניקה מדהימה, כל כך הרבה חכמה בתנועות הקטנות. אתה לומד שנים, להתאמן, עד שאתה מבין שכל פרט קטן יוצר סיפור אחד גדול. זה סוד הקסם..."

- ממש כמו בסיפור ילדים...

■ "ממש כמו בסיפור ילדים..."

לעת עתה, העניין הוא הסיפוק המקצועי ואת זה אני מאוד רוצה וחולם: להגיע למעלה, להיות בטופ. אם אני רואה מישהו שמשמש לי דגל, זה מאיר שלו, שכותב לטעמי, ואני רואה בו סוג של מנטור והשראה. הוא היה כאן כשיצא לאור ספרו 'יונה ונער', ואני לא התאפקתי, עמדתי מולו והקראתי לו את אחד הסיפורים שלי, דווקא על ילד ששמו 'פיץ המרביץ', והוא בהחלט הקשיב בסבלנות והחמיא. גם שם אגב, יש מסרים חינוכיים - על קבוצה של ילדים שיכולה להחליט להתגבר על ילד שמתנהג באופן חריג ולא נעים, עד שהוא משנה את דרכיו..."

- אפרופו מאיר שלו, מה עם כתיבת ספרים למבוגרים?

"יש משהו בספרים לילדים שיותר מושך אותי. כל רעיון מרתק בעיני לכתוב עליו - ילד שמרביץ, או למשל - מה יש אחרי קצה העולם? על כל דבר כזה אפשר לכתוב ספר שלם, משהו שצריך 'לפרק' אותו ויש לי את האנרגיה לזה..."

- אגב, הצלחת לפענח את הסוד איך כותבים ספר שיצליח?

"זו שאלת המיליון דולר. לפעמים עולה לי איזה הברקה

אילון צוחק: "בהחלט. קוראים לזה 'הקקי התקוע שלא יכל לנוע'. מסופר שם על דיאלוג בין ילד לקקי, ומתואר תהליך עצירות עם ערך מוסף - עידוד לאכול אוכל בריא שמקל על העיכול. אני זכור שכשהגעתי יום אחד להוצאה, צעקו שם 'הנה מר קקי הגיע' וכולם נקרעו מצחוק..."

- אגב, מה אתה קורא לילדים שלך?

"קלאסיקות - לאה גולדברג, דוד גרוסמן עם סדרת 'איתמר' וגם מאיר שלו..."

ותודה לאיציק הליצן

על גב הספר של אילון כתוב: "נוולד בי משהו חדש ומסעיר, עזרתי לו לצאת אל העולם ומאז אינני עוד שלומי של האתמול". "זה בדיוק ככה, נפתח בפני עולם שרק הכרתי ואני מתכוון להמשיך ולחקור, ולמצות..."

- חלום?

"שבכל בית בישראל יקראו ספר מפרי עטי, ואני לא מדבר על זה דווקא מהפן הכלכלי. כסף לא עושים מזה,

